

[Indenrigsministeren.]

drivende, hvorved forstaas saavel Eneindehavere som Medindehavere af en Erhvervsvirksomhed. Dernæst paahviler den Funktionærer, baade de, der staar i en anden Kommunes Tjeneste, og de, der har fast Ansættelse, det vil sige Ansættelse med mindst 14 Dages Opsigelsesvarsel, ved nogen i en anden Kommune stedfindende Erhvervseller anden privat Virksomhed og har sit Arbejdssted i denne Kommune; Statens Tjenestemænd er derimod ikke erhvervsskattepligtige. Denne Funktionærers Betaling af Skat til Erhvervskommunen har dog sin meget betydelige Begrænsning, idet det ved Loven bestemmes, at Erhvervsskatten kun erlægges, hvis Indtægten er over 5 000 Kr., og kun af den Del af Erhvervsindkomsten, der overstiger 5 000 Kr. Endelig medregner Loven under de erhvervsskattepligtige tillige Medlemmer af Bestyrelser, Repræsentantskaber eller lignende for en i en anden Kommune stedfindende Virksomhed, men Skatten kan ogsaa her kun lignedes paa den Del af Honoraret, der overstiger 5 000 Kr.

Den Indkomst, der lægges til Grund for den gældende Beregning af Erhvervsskat, er Nettoindtægten af den erhvervsskattepligtige Virksomhed i Erhvervskommunen. Herved maa dog erindres, at man aldrig kan komme til at betale Erhvervsskat af en større Indkomst end den, hvorefter man er sat til Skat i Opholdskommunen. Fra Erhvervsindtægten kan man trække de Skatter, man har erlagt som Erhvervsskat til vedkommende Kommune i det foregaaende Aar, men ogsaa kun disse. I den herefter fremkommende Erhvervsindkomst kan der efter de gældende Regler ikke foretages Børnefradrag, og den kan ikke forhøjes eller nedsættes efter Formue og Lejlighed. Saafremt Erhvervskommunen i Henhold til sin Skattevedtægt benytter Kildeartstillæg, kan Erhvervsindtægten derimod forhøjes efter Kildeart. Den udfundne erhvervsskattepligtige Indtægt beskattes nu med $\frac{2}{3}$ af Erhvervskommunens Ligningsprocent, for Københavns og Frederiksbergs Vedkommende $\frac{2}{3}$ af Skatteprocenten.

Da det ikke er Erhvervsbeskatningens Formaal at tilvejebringe nye Skatter, men kun at tilvejebringe en retfærdig Fordeling mellem de interesserede Kommuner af en

Personers kommunale Skatteydelse, gives der i den gældende Lov Skatteyderen Ret til at faa refunderet en Del af sin Erhvervsskat hos Opholdskommunen. De paagældende Refusionsregler er som bekendt temmelig indviklede, men Princippet er nærmest det at stille Skatteyderen, som om han med sin *Erhvervsindtægt* boede i Erhvervskommunen og blev beskattet med dennes fulde Ligningsprocent.

Over Erhvervskommunens Skatteansættelse kan efter den gældende Lovgivning saavel Skatteyderen som hans Opholdskommune indgive Klage til et Erhvervsskatteudvalg, der uden for København og Frederiksberg bestaar af Amtmanden og 2 Medlemmer, og for at opnaa ensartede Afgørelser indførtes ved Loven af 1924 Adgang til at paaklage Erhvervsskatteudvalgets Afgørelser til Indenrigsministeriet.

Den Opfattelse, der ligger bag ved de Ændringer i Erhvervsbeskatningen, som jeg her foreslaar, er, at Mangerne ved den nuværende Beskatningsmaade i første Række hidrører fra, at man ved Beskatningen af Erhvervsindtægten i Erhvervskommunen ikke behandler denne Indtægt paa samme Maade som de Indtægter, der oppebæres af Erhvervskommunens Opholdsskatteydere, altsaa navnlig med Hensyn til Børnefradrag og Tillæg eller Fradrag efter Formue og Lejlighed. Man kommer herved til at beskatte de mindre Indtægter uforholdsmæssig haardt, saa de daarligst stillede Erhvervsskatteydere ofte maa udrede en samlet Skat til Erhvervs- og Opholdskommunen, der væsentlig overstiger, hvad de vilde være kommet til at betale i Kommuneskat, saafremt de ikke havde været erhvervsskattepligtige, men alene havde været skattepligtige som Følge af Ophold til den af de to Kommuner, der har den højeste Beskatning. Paa den anden Side frembyder de nugældende Erhvervsskatte regler Mulighed for, at en Skatteyder ved at bosætte sig i en anden Kommune end den, hvor han har sin Erhvervsvirksomhed, opnaar store Beparelser i sin Skat, som ikke kan anses for begrundede i Forholdene, men rettest bør inddrages til Fordel for en rimelig Fordeling af Skatten mellem Erhvervs- og Opholdskommunen. De nugældende Regler om Erhvervsskat er med andre Ord ikke indpasset i vort øvrige Personbeskatningssystem, der hviler paa Skatte-